

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2012

Και μετά τις εκλογές, τι;

Πέντε γνώμες για το αποτέλεσμα των εκλογών και τις προοπτικές της επόμενης μέρας

Και τώρα; Ο κυρίαρχος λαός αποφάνθηκε – αλλά τι αποφάνθηκε; Τι παίχτηκε και οδηγηθήκαμε εδώ; Ψήφισαν όντως αντιευρωπαϊκά οι Έλληνες πολίτες; Έχει πιθανότητες η Ελλάδα να παραμείνει στην ευρωζώνη και στο ευρώ; Ο δικομματισμός με τις πελατειακές σχέσεις είναι κακό παρελθόν; Και γιατί ο λαϊκισμός συνεχίζει να βρίσκεται πάντα εδώ; Είναι η εσωστρέφεια η μοναδική προοπτική της χώρας μας; Τέσσερις πολιτικοί αναλυτές και μία καλλιτέχνης προσεγγίζουν το εκλογικό αποτέλεσμα.

Κατς 22

Ο λαός εκφράστηκε πεντακάθαρα: αποφάσισε να μην αποφασίσει. Καταψήφισε, αλλά δεν συγκρότησε

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

ούτε συνεκτική κοινοβουλευτική πλειοψηφία ούτε, πολύ περισσότερο, κοινωνικό μέτωπο. Παραμέρισε το Μνημόνιο και τους επίσημους «υποστηρικτές» του, αλλά μοίρασε ισόποσα το βάρος της υπέρβασής του στη μη ρεαλιστική Αριστερά και στη μισαλλόδοξη Ακροδεξιά. Θεωρητικά ζήτησε παραμονή στην Ευρώπη, σε μια άλλη Ευρώπη, αλλά δυσχέρανε τις αντικειμενικές προϋποθέσεις αυτή η άλλη Ευρώπη, η Ευρώπη του Ολάντ και της σταδιακής αλλαγής παραδείγματος, να συνεχίσει να συνομιλεί με την από σήμερα άλλη Ελλάδα. Η συνεργασία είναι μονόδρομος για να μη γίνουν νέες εκλογές, οι συνθήκες όμως της συνεργασίας είναι εξαιρετικά δύσκολο να υπάρξουν και οι νέες εκλογές απίθανο να αλλάξουν τα βασικά δεδομένα. Να που και η Δημοκρατία έχει τα δικά της αδιέξοδα. Το στοίχημα επιβίωσης είναι το εντελώς νέο που θα βγει να έχει κάτι το δημιουργικό.

Ο Κώστας Μπότοπουλος είναι συγγραφέας, πρόεδρος της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς

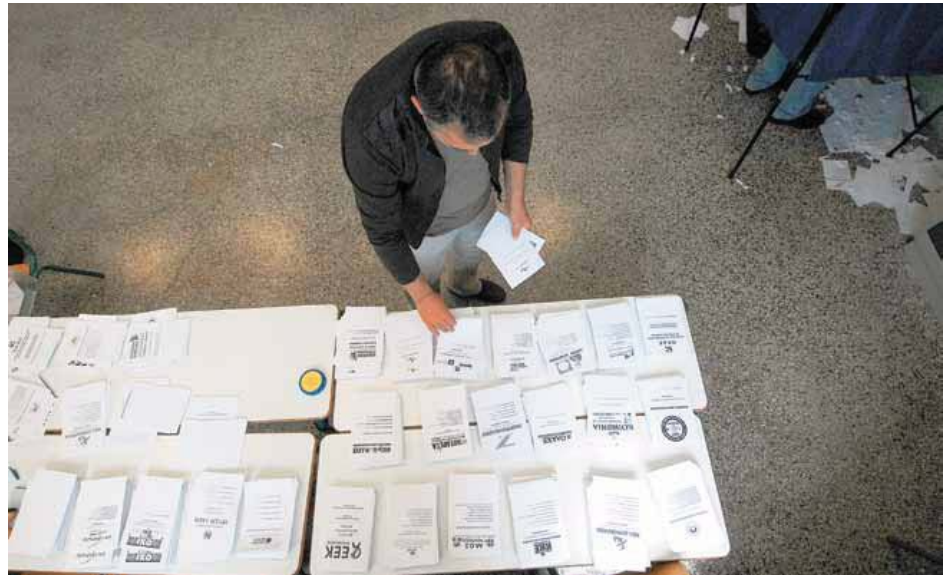
Να αναλάβει ο κ. Τσίπρας

Ο ιεσωτερικοί διχασμοί που στοιχειώνουν τους Έλληνες δεν εξαφανίζονται μετά τις εκλογές. Φαίνεται

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

από τα πρώτα στοιχεία των μετρήσεων: ψηφίζουν το ίδιο κόμμα άνθρωποι που πιστεύουν ότι η Ελλάδα δεν κινδυνεύει να βγει από το ευρώ και άνθρωποι που το φοβούνται, άνθρωποι που θέλουν την επιστροφή στη δραχμή και άλλοι που δεν το θέλουν και πάει λέγοντας. Είναι όμως ξεκάθαρο ότι υπάρχει μια διάχυτη πλειοψηφία που αρνείται όσα ποικίλα και συνθήκες πολύ επώδυνα κωδικοποιούνται ως «Μνημόνιο». Ουδείς μπορεί να ισχυριστεί το αντίστροφο. Επειδή με κάποιον τρόπο η χώρα πρέπει να κυβερνηθεί, νομίζω ότι υπάρχουν δύο μόνο εκδοχές: Η πρώτη θα είναι να αναλάβει με την ανοχή των άλλων κομμάτων ο κ. Τσίπρας την πρωθυπουργία με πολύ συγκεκριμένο χρονικό ορίζοντα και εφόσον επισήμως τάσσεται υπέρ της διαπραγματευτεί μια ριζικά καλύτερη

συνθήκη για τη χώρα. Το δεύτερο σενάριο είναι, με τη συμμετοχή φυσικά του κ. Τσίπρα, να αναλάβει το βάρος αυτό μια οικογενειακή κυβέρνηση. Αν αυτό αποδώσει ή θα μας παρασύρει, δεν έχει σήμερα σημασία. Η ψήφος μας ήταν υπεύθυνη, από τη φύση της.

Ο Παναγής Παναγιωτόπουλος είναι αναπληρωτής καθηγητής Πολιτικών Επιστημών στο Πανεπιστήμιο Αθηνών

Καλά και κακά νέα

Εχουμε καλά νέα και κακά νέα. Τα καλά νέα είναι ότι τα δύο πρώην μεγάλα κόμματα επιτέλους τιμωρήθηκαν. Τιμωρήθηκαν γιατί κατασκεύασαν μεταπολιτευτικά μια χώρα υπόδειγμα οικονομικής αναποτελεσματικότητας, διαφθοράς, προσδοθηρίας και θεσμικής υστέρησης. Τιμωρήθηκαν επίσης (καλώς) γιατί, ακόμη και όταν ανέλαβαν τη σωτηρία της χώρας, προτίμησαν τα εύκολα εφαρμοσίμα αλλά αδιέξοδα εισπρακτικά μέτρα αντί των πραγματικών μεταρρυθμίσεων – τις οποίες εμπόδισαν με κάθε μέσο. Τιμωρήθηκαν βέβαια (κακώς) γιατί αναγκάστηκαν, έστω βαρυνκομωμένα, να αναταράξουν το status quo μιας κοινωνίας σε αποχαίνωση. Τα κακά νέα είναι ότι στρέφοντας

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΧΑΤΖΗ

με βδελυγμία το πρόσωπό του ο ελληνικός λαός προδομένος από τους παλαιούς εραστές έπεσε με ευκολία στην αγκαλιά του πρώτου τυχόντος: καιροσκόποι, λαϊκιστές, εθνικιστές, συνωμοσιολόγοι, ακόμη

και φασίστες. Ετσι συμβαίνει έπειτα από βαριές ερωτικές απογοητεύσεις. Ας ελπίσουμε ότι πρόκειται για one night stand. Το καλύτερο νέο όμως είναι ότι επιτέλους η ολιγοπωλιακή ελληνική πολιτική αγορά άνοιξε και οι δύο δεινόσαυροι έχασαν τη δεσπόζουσα θέση τους που κρατούσε στριμωγμένους στο ματρί κοτζαμπάσδες και εκουγχρονιστές. Οι τελευταίοι έχασαν σήμερα κατά κράτος μία ακόμη μάχη, αλλά για πρώτη φορά το πεδίο της δόξας είναι μπροστά τους ελεύθερο. Θα χρειαστεί όμως πρώτα να αποβάλουν όλα τα ιδιότελά τους ένστικτα και τις παλαιοκομματικές συνήθειες και να φερθούν επιτέλους με τρόπο αντίστοιχο της ρητορικής τους. Αν δεν το κάνουν, θα βιώσουν ξανά και ξανά τον σημερινό εξευτελισμό.

Ο Αριστείδης Χατζής είναι αναπληρωτής καθηγητής Φιλοσοφίας Δικαίου και Θεωρίας Θεσμών στο Τμήμα ΜΙΘΕ του Πανεπιστημίου Αθηνών

Αυτοτιμωρία

Το πολιτικό σώμα, αντί να ψηφίσει για το αύριο της χώρας, τιμωρεί τους πολιτικούς τού χτες.

ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΚΟΥ

Τι να πω; Κοιτάζοντας τα αποτελέσματα, μου έρχεται στο μυαλό η

φράση που ακατάπαυστα έγγραφε ο Τζακ Νίκολσον στη «Λάμψη» του Στάνλεϊ Κιούμπρικ: «No work and no joy makes a voter a crazy boy» (καμία δουλειά και καμιά χαρά δεν κάνει τον ψηφοφόρο τρελό παιδί).

Η Κατερίνα Ευαγγελάκου είναι σκηνοθέτρια, πρόεδρος της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου

Κρίση πολιτικού προσωπικού

Η προφανής ανάγκη συναισθηματικής εκτόνωσης δεν αρκεί για να εξηγήσει την ισχυρότατη ενίσχυση ακραίων πολιτικών θέσεων και προς τις δύο κατευθύνσεις.

ΤΟΥ ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΖΗΜΠΙΡΟΥ

Η θυμική τάση τιμωρίας των κομμάτων εξουσίας θα μπορούσε εν μέρει να διοχετευθεί και προς το κέντρο του πολιτικού φάσματος, αν οι ψηφοφόροι αναγνωρίζαν εκεί κάποια αξιόπιστα εναλλακτικά πρόσωπα. Δυστυχώς, ούτε οι μικροί φιλοευρωπαϊκοί σχηματισμοί ούτε κάποια αξιόλογα πρόσωπα εντός των μεγάλων κομμάτων έπαισαν ότι πράγματι μπορούν να αποτελέσουν συνιστώσες μιας άφρατης λύσης. Η χώρα χρειάζεται επιγόντως ποιοτική διακυβέρνηση. Πέρα από την αγωνία για τον σχηματισμό κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας, υπάρχει η εντυπωσιακή έλλειψη ικανού πολιτικού προσωπικού για να μας οδηγήσει μέσα από τις συμπληγάδες της κρίσης.

Ο Κίμων Κατζίμπιρος είναι καθηγητής στο ΕΜΠ